

Valitus, jonka Euroopan komissio on tehnyt 22.5.2020 unionin yleisen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-732/16, Valencia Club de Fútbol v. komissio, 12.3.2020 antamasta tuomiosta

(Asia C-211/20 P)

(2020/C 262/20)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio

Muut osapuolet: Valencia Club de Fútbol, S.A.D. ja Espanjan kuningaskunta

Vaatimukset

- Valituksenalainen tuomio, jolla unionin yleinen tuomioistuin kumosi valtioneudesta SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), jonka Espanja on toteuttanut Valencia Club de Fútbol, SADin, Hércules Club de Fútbol, SADin ja Elche Club de Fútbol, SADin hyväksi, 4.7.2016 annetun komission päätöksen (EU) 2017/365 (EUVL 2017, L 55, s. 12) toimenpiteen 1 osalta, joka muodostuu Valencia CF:n päättämään pääomanlisäykseen liittyvästä valtioneutauksesta, jonka IVF myönsi 5.11.2009 Fundación Elchelle annettuun pankkilainaan Valencia CF:n osakkeiden merkitsemiseksi, on kumottava
- asia on palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen ja
- oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

Ainoa valitusperuste

Komissio nojautuu valituksessaan yhteen ainoaan valitusperusteeseen, jossa se väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se tulkitsi virheellisesti perussopimuksen 107 artiklan 1 kohtaa erityisesti siltä osin kuin on kyse edun olemassaolon osoittamisesta. Valituksenalaisen tuomion 124–138 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin tarkemmin sanottuna ensinnäkin tulkitsee virheellisesti [SEUT 107] ja [SEUT 108] artiklan soveltamisesta valtioneutaukseen annettua komission tiedonantoa (EUVL 2008, C 155, s. 10) viite- ja diskonttokorkojen määrittämisessä sovellettavan menetelmän tarkistamisesta annetun komission tiedonannon (EUVL 2008, C 14, s. 6) yhteydessä ja riidanalaista päätöstä; toiseksi tekee oikeudellisen virheen siltä osin kuin on kyse todistustaakan tasosta yksittäisestä takauksesta johtuvan edun olemassaolon osalta ja siltä osin kuin on kyse siitä, onko komissio noudattanut huolellisuusvelvoitettaan muodollisen tutkintamenettelyn yhteydessä; ja kolmanneksi ottaa tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Labour Court (Irlanti) on esittänyt 20.5.2020 – MG v. Dublin City Council

(Asia C-214/20)

(2020/C 262/21)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Labour Court

Pääasian asianosaiset

Valittaja: MG

Vastapuoli: Dublin City Council

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin (¹) 2 artiklaa tulkittava siten, että kun työntekijä on varallaoloaikana itse valitsemassaan paikassa tai paikoissa ilman että hän on millään hetkellä velvollinen varallaoloaikanaan ilmoittamaan työnantajalle sijainnistaan mutta on vain velvollinen vastaamaan hälytykseen toivotussa viiden minuutin valmiusajassa ja enintään kymmenen minuutin valmiusajassa, hänen varallaoloaikansa on työaika?
- 2) os ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, voidaanko sellaisen työntekijän varallaoloaikaa, jonka toimintaa ei rajoiteta muutoin kun velvollisuudella vastata hälytykseen toivotussa viiden minuutin valmiusajassa ja enintään kymmenen minuutin valmiusajassa ja joka voi varallaoloaikana olla rajoituksetta samanaikaisesti toisen työnantajan palveluksessa tai harjoittaa ammattitoimintaa omaan lukuunsa, pitää työaikana sen työnantajan osalta, jonka työtä varallaolo koskee?
- 3) Jos toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, merkitseekö se, että työntekijä työskentelee varalla ollessaan tosiasiallisesti toisen työnantajan palveluksessa, mikä tapahtuu vain sillä edellytyksellä, että tämä vapauttaa työntekijän työtehtävistä ensimmäisen työnantajan kutsuessa työntekijän työhön, sitä, että työntekijän varallaoloaikaa ja toisen työnantajan palveluksessa työskentelyä on pidettävä työaikana ensimmäisen työnantajan osalta?
- 4) Jos kolmanteen kysymykseen vastataan myöntävästi, kertyykö työntekijälle, joka työskentelee toisen työnantajan palveluksessa ollessaan varalla ensimmäiselle työnantajalle, työaika samanaikaisesti ensimmäisen ja toisen työnantajan osalta?

(¹) Tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 4.11.2003 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/88/EY (EUVL 2003, L 299, s. 9).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Korkein hallinto-oikeus (Suomi) on esittänyt 28.5.2020 – A Oy**(Asia C-221/20)**

(2020/C 262/22)

Oikeudenkäyntikieli: suomi

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Korkein hallinto-oikeus

Pääasian asianosaiset

Kantaja: A Oy

Muut osapuolet: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko rakennedirektiivin (¹) 4 artiklaa tulkittava siten, että jäsenvaltion, joka soveltaa kyseisen säännöksen mukaisesti pienten riippumattomien panimoiden valmistamaan olueen alennettuja valmisteverojen määriä, tulee soveltaa myös direktiivin 4 artiklan 2 kohdan toiseen virkkeeseen sisältyvää niin sanottua pienpanimoiden yhteisverotusta koskevaa säännöstä, vai onko viimeksi mainitun säännöksen soveltaminen jätetty kyseisen jäsenvaltion harkintavaltaan?
- 2) Onko rakennedirektiivin 4 artiklan 2 kohdan toisella virkkeellä välitön oikeusvaikutus?

(¹) Neuvoston direktiivi 92/83/ETY, annettu 19 päivänä lokakuuta 1992, alkoholin ja alkoholijuomien valmisteverojen rakenteiden yhdenmukaistamisesta (EYVL 1992, L 316, s. 21).